Korolovszki András

Az a gyanúm, hogy könnyebb a világot a sarkából kiforgatni, mint csak egyetlenegyszer is megfordítani. Megfordítani úgy, hogy ami eddig a fonákja volt, az e pillanattól kezdve a színe legyen. És akkor mit mutat az a híres világ, amelyet egyre akaratosabban igyekszünk hatalmunkba keríteni? Mit mutatnak a forgalmas városi főutak, a falusi kertek és mit mutatnak ama, a világmindenséghez képest hangyányinál is kisebb kazetták, amelyekre előszeretettel teszünk jelzéseket: lakásunk, hivatalunk, székházunk, katedrálisunk... Nos, hát mit mutatnak?! És ebben a fonák-világban milyen lesz az arcunk, az a sima bőrű, amelyet kedvtelve nézegetünk a reggeli borotválkozás közben, majd a tükrös liftekben, sőt még a kirakatok üvegtábláiban is. Hát milyen lesz az arcunk, az a gyönyörű?

Az enyémet előre látom. Szenvtelen két szemem majd egyetlen vonaltól kicsit — vagy nem is kicsit — gonosszá változik. És a szám majd cinikusra görbül, s homlokom ráncai között kényelmesen elfér a mindenkit megvetők bélyege: a gúny. És milyen leszel te, kedves Ikszem és kedves Ipszilonom? S ti, mind, a többiek? Hát megkapjátok illő ruháitokat, amelyben aztán éltetek végéig benne kell maradnotok. Benne könyörtelenül, hiszen ott éltek tovább a hófehér lapon, fekete vonalakkal lesztek kihúzva és senki, de senki nem tehet értetek semmit. Ott állunk majd valamennyien az említett lapon kiradírozhatatlanul megteremtve. Újrateremtve... Tudom, sokak hátát majd a sós veríték veri ki: Hát ilyen vagyok én?

Ő meg majd fogja könyörtelenül és fájdalmasan húsunkba vájó, fekete tussal teli tollát és... Egy pillanat, egy perc csupán és kész! Te ilyen vagy? Hm... Nem is fájt! És már nyújtanád is a fonákodra fordítódra a nyelved, és újból sziszegnéd neki: nem is fájt, amikor majd észreveszed, hogy Teremtőm! Ez az ember nem is akart bántani. Ez csak tükröt állított nekem és megmutatta: milyen is vagyok.

És lám, ha hosszan nézed, láthatod, nem is fél. Nem, mert tudja: csak játszik. Biztos mozdulatokkal, begyakorolva minden mozdulatot. Olyan nyugodtan, mint aki számára világos: e játék úgy hozzátartozik, mint az, hogy levegőt vesz, vagy villamosra száll. Attól pedig miért kellene félnie? És a fehér lapokon új, bátor világ terem...

Ez fekete vonalakból áll. Rajta vagy Te és Én, és végül is mindannyian. Ott állunk büszkén, dacosan és megszüntethetetlen-mozdulatlanul. Örökre.

Bocsánat, most picit abbahagytam írógépemen a kopogtatást, mert az ablakom alatt két autó összekoccant. Ezt nem hallottam. Ám az utána következő kiabálást már igen. Az egyik autót felbőszült ember vezette, aki előbb rángatni, majd öklözni próbálta szerencsétlenül járt társát. Nyomdafestéket nem tűrő szavakat hoz be lakásomba a júniusi meleg. Két autó Budapesten összekoccant... Hű, ha most itt volna a fekete vonalakat húzó, tusos ember! És ha percek múlva látná magát az a feldühödött a fehér papíron, hát bizonyosan azt mondaná: Nem, ezt az embert én nem ismerem.

És a rajzoló, Korolovszki András bizonyára egy jó nagyot nevetne!

*

Korolovszki András 1946-ban született Budapesten. Kézműves volt, keramikus. Jelenleg a *Magyar Hírlap* képszerkesztője. (Lakcíme: Benczúr u. 15. 1068)

Vödrös Attila